

ærede Medlem foretrækker at udtrykke sig saaledes, at Politiet kun maa anholde denne Mand, „naar han antræffes i Besiddelse af Gjenstande, som kjendeligt hentyde paa et forbryderisk Forhold af den nævnte Art“. Jeg kan kun tænke mig eet Tilfælde, hvor denne Bestemmelse kan finde praktisk Anvendelse, nemlig naar Politiet træffer f. Ex. en Tyv, der bærer Kosterne aabenlyst, thi, hvorledes Politiet ellers under andre Forhold skal kunne antræffe en Forbryder i Besiddelse af mistænkelige Gjenstande uden tillige og forinden at foretage en Anholdelse, seer jeg ikke nogen praktisk Mulighed for. Hvis det ærede Medlems Forslag under Nr. 3 gaaer igjennem, vil man herefter ikke kunne anholde en Tyv, som Politiet ikke har seet begaae Tyveriet og heller ikke har efterfat strax efter Gjerningen, men om hvem maaskee 2 Vidner 2 eller 3 Timer efter komme og sige, at de have seet ham komme ud af vinduet der, hvor Tyveriet blev begaaet. Man vil altsaa under saadanne Omstændigheder ikke kunne anholde en Mand, men jeg troer, det ærede Medlem vil give mig Ret i, at dette vilde i høi Grad være ueheldigt. Jeg veed imidlertid godt, at det ærede Medlem vil svare mig: Ganste vist vilde dette være urimeligt, men man kan foretage Anholdelsen efter mit Ændringsforslag under Nr. 5, thi herefter bliver det muligt at foretage en saadan Anholdelse; ja, mine Herrer, det er netop dette Ændringsforslag under Nr. 5, som jeg tænkte paa, da jeg før tillod mig at betegne det ærede Medlems Bestemmelser om Anholdelse som vage, som ligesaa vage som den Bestemmelse, der findes i den kjøbenhavnske Lov af 11te Februar 1863. Det ærede Medlem erkjender det nemlig i sit Forslag Nr. 5 for rigtigt at tilstede en Anholdelse, „naar det af andre Grunde findes fornødent at sikke sig den Anholdtes Tilstedeværelse“, eller man har Grund til at antage, at han „paa nogenformest Maade vil hindre Sagens Oplysning“. Ja, gennem denne Bestemmelse kan man ganste vist opnaae Meget; man kan faae alt Muligt ind under den, og forsaavidt vil jeg ærlig tilstaae, at det ikke vil medføre nogen Banfæktighed for en nogenlunde praktisk Politimester, naar dette Forslag under

Nr. 5 vedtages, men efter Alt, hvad der foreligger, anseer jeg det dog ikke for heldigt, og jeg vil derfor anbefale det høie Thing at stemme derimod saavel som imod Forslaget under Nr. 3. Ændringsforslaget under Nr. 4 gaaer ud paa, at Ordene „Den Anholdte“ i Begyndelsen af 2det Punctum skulle ombyttes med: „Den, der anholdes under de anførte Omstændigheder“. Dette vil altsaa sige, at en Mand, der i Politiets Paasyn har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, der kan medføre større Straf end Bøder eller simpelt Fængsel, eller som umiddelbart efter Udøvelsen efter sættes, eller som antræffes i Besiddelse af Koster, — men ogsaa kun en saadan Forbryder — strax maa visiteres paa sin Person. Jeg kan imidlertid ikke forstaae, hvorfor det ærede Medlem har stillet dette Ændringsforslag paa dette Sted. Det maa jo erindres, at naar en Mistænkt er antruffen i Besiddelse af Kosterne, er det dog mindre nødvendigt strax at visitere ham. Jeg indseer ikke, hvorfor man ikke skulde kunne visitere en anholdt Person i de Tilfælde, som omhandles i Forslaget under Nr. 5 ligesaa godt som i andre Tilfælde. Det forekommer mig, at der er fuldt saamegen Anledning til at visitere en saadan Anholdt i de i Forslaget Nr. 5 ommeldte Tilfælde som i Tilfælde, hvor Politiet f. Ex. har seet Paagældende begaae Forbrydelsen. I det sidste Tilfælde er der jo alt tilstrækkeligt Bevis, og man behøver ikke at foretage en Visitation paa hans Person for at skaffe et saadant tilveie. Der er meget mere Anledning til Visitation i de Tilfælde, som omhandles i Forslaget under Nr. 5, hvor man ikke iforveien veed noget Bestemt om Bedkommendes Forhold til Forbrydelsen, og hvor det derfor kan være nødvendigt strax at foretage en Visitation for at skaffe Oplysning tilstede. Dersom derfor det ærede Thing vil vedtage Forslaget under Nr. 4, anseer jeg det i alt Fald for nødvendigt at stille det hen i Slutningen af Paragraphens nye andet Stykke, saa at Bestemmelsen om øieblikkelig Visitation paa Personen kommer til at omhandle alle de forud i Paragraphen omhandlede Tilfælde. Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 5 har jeg allerede tilladt mig at udtale mine Betæneligheder,